

Не, данас нисам загледан у небо, опчињен војном светковином, већ загледан у свод, а свод је тамо где се Србија разговара с Господом- на Косову и Метохији!

Небо је тамо и за сунчаних дана као у сутон, али је свода вазда, док сам смео доле видео сам га, верујте, како се јутром разговара с вековима а пећка Бистрица тече без гласа и хука, литургијски, а јутро...јутро ко тамјаниште, молебански ко дечански монаси, можеш се њиме причестити, закрстити, лећи на траву као под кивот и...

Какво ли је небо данас над Косовом и Метохијом?! Грми ли над Београдом довољно да се не чују речи Хашима Тачија: „Србија је дала одобрење да 42 судија и тужилаца положи заклетву правосуђу Косова!“

Није Србија, ал јесу Срби! Несоји!

Јел парада у славу победе довољно гиздава да засени параду у славу пораза?!

Јесу ли говорници довољно гласни кад усклину лаж: „Никада нећемо издати Косово и Метохију“ да се не чује ехо: „Никада нећемо издати оно што смо већ издали, нема потребе два пута, из прве смо се доказали...“?!

Јесам ли глуп и наиван што не могу да схватим, прихватим, што изгарам у бесу и очају да Србија по први пут за својег постојања не жели Косово и Метохију, лажући да без њега може бити Србије?!

